

til at foreltge. — Seg skal derimod tillade mig at omtale Indstillingspunktet under Nr. 3 om Realisationer ved Militairvetaten lidt nærmere. Det er ganske vist, at der derom tildeels gjælder det Samme som ved § 2, idet Alle erkjende, at det vistnok har været yderst hensigtsmæssigt, at man har solgt det omtalte gamle Ridehus og de omtalte gamle Bygninger, men det paa den anden Side slet ikke er det, der her foreligger til Afgjørelse. Der er vistnok ikke mindste Tvivl om, at, havde Krigsministeren paa sit Budget begjært Rigsdagens Samtykke til at sælge de omtalte Bygninger, saa havde vi alle med Ryshgaand sagt Ja. Dette er altsaa slet ikke Spørgsmaalet her. Spørgsmaalet er her derimod, om man kan sige, at det er correct, at faste Eiendomme bortfælges uden Rigsdagens Samtykke, naar man forud kender deres Tilstand, veed, at de ere slette, og tilsigter eventuelt at realisere dem. Dette Spørgsmaal forekommer mig nu utvivlsomt at maatte besvares derhen, at det ikke er correct. Den ærede Minister yttrede vel, at, naar en Bygning indtil en vis Grad var gammel, maatte man nærmest betragte den som en cassabel Materialbeholdning. Det vilde ganske vist være overmaade rart, men det var dog virkelig just ikke meget overbevisende, thi man kan jo saa egentlig sige om enhver Bygning, selv om en ganske ny, at den er en Samling af Materialier, og, skulde man derefter, hver Gang man vilde sælge en fast Eiendom, kunne opløse den i dens Bestanddele og behandle disse som Væore, saa vilde man uregtselig kunne komme overordentlig vidt. Spørgsmaalet er altsaa her, om det ikke er nødvendigt, at den foretagne yderst forsvarlige og fornuftige Foranstaltning faaer en Godkjendelse af Rigsdagen bagefter i Erkjendelse af, at den egentlig burde have havt den forinden. Derfor indstilles det, at den slette Realisation passerer, det er med andre Ord, at Rigsdagen paatrykker den et Stempel som Noget, hvorom der ikke skal være Tale mere, men som vi dog, om vi ogsaa Alle maae erkjende, at Foranstaltningen administrativt var i Orden, ere enige om ikke var normalt ligeoverfor de almindelige Regler for Bevillingsmyndigheden. — Seg skal endnu

omtale det fjerde Indstillingspunkt med et Par Ord, da det synes, at flere Medlemmer have ladet sig overbevise om, at der her forelaa et Punkt, med Hensyn til hvilket de af Krigsministeren givne Dplysninger vare af den Bessafsenhed, at man kunde paatage sig Ansvar for at stemme Indstillingspunktet ud. Seg troer i denne Anledning at burde henwise ærede Medlemmer til, hvad der passerede i forrige Samling. To ærede Medlemmer, der have havt Ordet om dette Punkt (Drenhøll og Rjær), tør jeg ikke supponere have gjort sig bekjendte dermed, da det ligger forud for den Tid, da de havde Sæde her i Thinget. Seg skal, som sagt, gjøre opmærksom paa, at netop den selvsamme Klage lød for det foregaaene Aar, 1867—68, men at den da lød saaledes, at Statsrevisionen udtryffeligt udtalte, at den maatte erkjende, at Hærlovens sene Vedtagelse havde maattet medføre, at Krigsministeriet havde havt Vanskeligheder at overvinde, som havde gjort, at det var i sin Orden, at Statsrevisionen ikke havde kunnet faae de fornødne Dplysninger saa betimelig som ellers. Den sit Dplysninger, som den skulde have havt i 1868, den 1ste October 1869, altsaa nogle Dage forinden Rigsdagen, skulde sammenskaldes, og ikke destomindre tog den, uden at gjøre nogen Indsigelse, de paagjældende Poster under Overveetelse og meddeelte dem til det her i Thinget nedfatte Udvalg med sine Bemærkninger, Alt i Erkjendelse af, at den Omstændighed, at Hærloven saa seent var vedtagen, maatte medføre en Undskyldning derfor. At man nu vil være saa godmodig at overføre den samme Undskyldning paa det næste Aar og saa mullig paa det næste igjen, er jo meget smukt; men jeg beder de Herrer om dog at huske, at vi have den ligefremme Pligt, hvor det maa siges, at Statsrevisionen kommer med beretigede Forbringinger, da at støtte den. Ved Indstillingspunktet skeer der jo derhos aldeles ikke nogen Ulykke. Det udtaler kun den almindelige Sætning, at man nu maa ønske at see Krigsministeriets Regnskaber indkomme paa den Tid, som er den normale. Vi maae understøtte den af os valgte Statsrevision i, at den i betimelig Tid faaer det Materiale, hvorpaa den skal støtte sit Arbejde; vi vilde ikke kunne